

Også i Sverige blev en indgriben fra samfundets side forkastet. Det blev anført, at et samvær, der gennemtvinges, virker i den gale retning, idet den manglende kontakt kan skyldes mange forskellige forhold, og at en gennemtvingelse ikke vil være til gavn for barnet.

Udvalget finder – i lighed med de norske og svenske overvejelser – at et samvær, der pålægges en samværsforælder, næppe bliver til barnets bedste. Et forsøg på tvang er ikke et godt udgangspunkt for en kontakt mellem barnet og forælderen, ligesom et forsøg på at gennemtvinge samvær i en sådan situation vil kunne være forbundet med yderligere svigt for barnet og ustabilitet i kontakten mellem barnet og samværsforælderen.

Udvalget finder endvidere, at forælderen undladelse af at udnytte et samvær kan skyldes andre forhold end manglende interesse for barnet. Samværsforælderen kan f.eks. på grund af bopælsforælderen modstand have fravalgt samvær af hensyn til barnets behov for ro om sagen – og dette måske med henblik på at vente til barnet er blevet ældre og selv har et ønske om kontakt. Samværsforælderen kan endvidere have fravalgt samværet ud fra et hensyn til en ny familie, som modsætter sig denne kontakt.

Samtidig kan det dog også anføres, at barnet ikke nødvendigvis bliver udsat for flere svigt og mere ustabilitet, end der også kan forekomme i andre tilfælde, og at kontakten, selv om den er pålagt, meget vel kan udvikle sig i en for barnet og den samværsberettigede positiv retning, hvor det således må være i barnets interesse at have kontakt til denne forælder.

Udvalget mener således ikke, at det bør være muligt at pålægge samvær mod en samværsforælders ønske. Samvær bør være et udtryk for den samværsøgendes egen vilje og ønske om kontakt med barnet og ikke et resultat af en indgriben fra det offentlige. Et sådant samvær ville i forhold til en manglende kontakt mellem barnet og forælderen indebære en større risiko for skadevirkninger i forhold til barnet.

Derimod kan Udvalget om Forældremyndighed og Samvær tilslutte sig *94-udvalgets* betragtninger om, at der bør udfoldes bestræbelser på at få samværsforælderen til at medvirke til at opfylde sin moralske pligt til at holde kontakt med barnet.

Udvalget mener således, at bopælsforælderen bør have mulighed for at rette henvendelse til statsforvaltningen med henblik på, at der iværksættes et forløb, hvor alle parter kan modtage rådgivning i forhold til spørgsmålet om samværsforælderen kontakt med barnet. Der er alene tale om en initiativret for bopæls-

forælderen med henblik på afholdelse af et eller flere møder i statsforvaltningen og således ikke en ret til at ansøge om samvær. Der er ikke sanktioner forbundet med samværsforælderen eventuelle manglende fremmøde. Der henvises til betænkningens afsnit 6.4.6.1.

Om barnets adgang til at få forældrene indkaldt til et møde i statsforvaltningen henvises til pkt. 2.3.3. og lovforslagets § 34.

4.2.3. Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggendes overvejelser

Ministeriet for Familie- og Forbrugeranliggender kan tilslutte sig udvalgets overvejelser og forslag om, at det skal være muligt for bopælsforælderen at rette henvendelse til statsforvaltningen med henblik på, at der afholdes et møde i statsforvaltningen, hvor alle kan modtage rådgivning i forhold til samværsforælderen kontakt til barnet.

Der henvises til lovforslagets § 19, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

4.3. Transport af barnet i forbindelse med samvær

4.3.1. Gældende ret

Som nævnt ovenfor kan statsforvaltningen efter § 17, stk. 1, *fastsætte vilkår* for udøvelsen af samværet. Der er mange nuancer af vilkår. Således kan statsforvaltningen bestemme, at samværet skal udøves under overvåring af andre og/eller på et bestemt sted og/eller i en kort overgangsperiode.

Det mest almindelige vilkår er, at samværsforælderen skal hente og bringe barnet til samvær og afholde omkostningerne til det. Ifølge praksis er det i dag sådan, at det som udgangspunkt er den samværsberettigede, der skal afhente og aflevere barnet på det sted, hvor barnet bor.

I særlige tilfælde kan den af forældrene, der har barnet boende, dog pålægges at sørge for en del af transporten ved at bringe barnet en kortere del af vejen, f.eks. til en station, havn eller lufthavn. Afgørelser herom træffes efter en konkret vurdering, hvor det navnlig tillægges vægt, om det vil være uforholdsmæssigt besværligt for den samværsberettigede at skulle afhente og aflevere barnet på dets bopæl. Der lægges også vægt på, om det vil være praktisk muligt eller meget besværligt for den, der har barnet boende, at deltage i transporten.

Det er som udgangspunkt den samværsberettigede, der afholder transportudgifterne i forbindelse med samværet. Når det undtagelsesvis bestemmes, at den, der har barnet boende, skal deltage i transporten af barnet, skal denne almindeligvis selv afholde udgif-